Freule Vélo

Niet elk geheim mag worden Verklaard.
Niet elke Vraag heeft een Antwoord nodig.
Soms is het beter dat Dingen
Onbesproken en Raadselachtig blijven.

Veronymus Verus

Freule Vélo

Marjan Duitemeijer

Hij spreidt zijn takken wijd en de wortels reiken tot diep in de aarde.
De grootste geschiedenis en het kleinste verhaal, de Oude Boom weet alles.

Tekst en tekeningen: Marjan Duitemeijer
Opmaak binnenwerk: Maarten van den Bosch
Omslag: Maarten & Marjan
©Marjan Duitemeijer, 2018. Alle rechten voorbehouden.
ISBN 9789402181425

1.

Job zit rechtop in bed, krabt door zijn haren, staart om zich heen en kreunt zachtjes. Het stripboek waarin hij heeft zitten bladeren is op de grond gegleden en ligt flodderig over zijn sportschoenen.
"Licht uit en slapen!" heeft zijn vader een beetje ongeduldig een kwartier eerder geroepen, maar hij wil niet slapen, hij probeert de volgende dag zo lang mogelijk uit te stellen.
"Als je wakker bent duurt de tijd veel langer dan wanneer je slaapt", denkt hij. En hij wil beslist liever niet dat het morgen wordt!
De volgende dag zullen ze verhuizen naar een andere plaats en dan moet hij naar een vreemde school waar hij niemand kent en alleen al van die gedachte krijgt hij een akelige pijn in zijn buik.
Dus hij spert zijn ogen zo ver mogelijk open om te voorkomen dat ze dichtvallen en kijkt zijn kamer rond.
Eigenlijk voelt het al helemaal niet meer als zijn kamer, bijna alle spullen zijn opgeborgen in kartonnen dozen, plastic tassen en zijn rugzak. Het enige wat nog vertrouwd is zijn de oude blauwe gordijnen waarvan er één een grillige inktvlek heeft die hem altijd doet denken aan een vogel.
"Morgen", piekert Job, "is mijn hele kamer kaal, alleen de gordijnen blijven hangen".
Hij stelt zich zijn kamer voor, stil, leeg en eenzaam met alleen de oude gordijnen en hij weet nu al dat hij de vreemde vogel-

vlek zal gaan missen. Hij zucht, buigt zich over de rand van zijn bed en probeert het boek weer op te rapen. Zijn vingers vinden één van zijn schoenen, maar het boek glijdt er van af en verdwijnt in het stoffige duister onder zijn bed. Hij kruipt onder de deken uit en gaat plat op zijn buik liggen.
Met zijn arm zo ver mogelijk uitgestrekt tast hij in het donker. Het eerste dat hij tegen komt is een vieze sok, vervolgens een andere vieze sok die niet helemaal dezelfde kleur heeft als de eerste, maar dat zie je toch niet en dan voelt hij het gekreukte kaft.
Opgelucht trekt hij het aan een hoekje tevoorschijn. Hij propt de sokken samen in één schoen, klimt weer in bed en vist van achter zijn kussen een gehavende speelgoedbeer. Hij kijkt het beest lang in het enige oog dat het nog bezit en hij is blij dat die vriend hem tenminste niet in de steek zal laten. Hij knipt zijn lampje uit en hoewel hij bedenkt dat zijn hele klas hem vreselijk uit zou lachen als ze hem nu zo zouden zien kruipt hij met boek en Beer Hercules stevig in de armen geklemd onder het dekbed.

2.

Met moeite houdt de jongen zich in evenwicht op de wiebelende planken van wat ooit een wit houten tuinhek moet zijn geweest en kijkt met afschuw naar zijn nieuwe huis. Hoezo 'nieuw'? Hoe kunnen zijn ouders daar nou willen wonen?
"Het is nog net geen ruïne", denkt hij bozig, "maar daar

lijkt het wèl op, wie wil er nu in zo'n vervallen huis wonen?"
Hij haalt zijn schouders op, hij kan het maar niet begrijpen: het huis ziet er zo afwerend uit dat het hem angst aanjaagt en ondanks het warme zomerweer lopen de koude rillingen over zijn rug.
Hij kruipt diep in zijn trui, trekt zijn benen verder naar zich toe en zet zijn rechtervoet hoger op de onderste plank. Hij strikt de veter van zijn sportschoen opnieuw vast, legt er een dubbele knoop op en trekt daarna zijn mouwen kleumend over zijn handen.
Opnieuw werpt hij een argwanende blik op het griezelige huis en de verwaarloosde begroeiing er omheen. Hij kan haast niet geloven hoe groot die tuin is, er lijkt geen eind aan te komen. Misschien komt er ook wel geen eind aan want het gammele hek langs de voorkant van de woestenij die waarschijnlijk ooit een glad gemaaid gazon is geweest, lijkt de enige begrenzing.
Met afschuw kijkt hij naar de grillig verwilderde, met onkruid overwoekerde struiken die op hun beurt overschaduwd worden door de hoge, donkere bomen die zich dreigend over het huis lijken te buigen. Het bos lijkt het huis wel te willen verslinden.

3.

Het is laat in de middag en de schaduwen van de bomen kruipen langzaam naar de plek vanwaar Job nog steeds naar het griezelige huis zit te staren.

Plotseling voelt hij iets in zijn nek kriebelen, hij zoekt met zijn vingers in zijn kraag maar vindt tot zijn grote opluchting geen harige spin of ander griezelig insect en wanneer hij zijn hoofd omdraait, ziet hij niets.
Toch laat hij zich voorzichtig van het gammele hek zakken en rekt zich uit, zijn benen stijf van het lange zitten.
Tot zijn verbazing staat er vlak voor hem een meisje, ongeveer net zo groot als hijzelf. Met haar wilde donkere krullen en rode jurkje lijkt ze zo uit een prentenboek te zijn gesprongen.
"Wa…, wie…, hè?" Hij stottert van schrik. Waar komt dat vreemde kind nou opeens vandaan?
"Hi-hi", giechelt het meisje en met een glanzende veer kietelt ze hem in zijn gezicht. "Haha, dat deed ik" en met een grijns kietelt ze hem nog eens met de veer, nu langs het puntje van zijn neus en krijgt zowat de slappe lach wanneer de jongen met veel moeite een dreigende niesbui weet in te houden. Job fronst zijn wenkbrauwen maar slikt een boze reactie in.
"Wie ben jij?" vraagt hij en "wat doe je hier?" "Tjaha, wie ben ik", gniffelt het kind en geeft hem plagerig een knipoog. "Geheimen en geheimen, wat de één weet, weet de ander misschien ook wel maar vroeger of later… Hé, heb je zin in limonade?" Uit de grote fluwelen tas die om haar schouder bungelt haalt ze na enig gerommel twee flesjes fris tevoorschijn. "Lekker jôh!"
Slokje voor slokje genietend van de limonade staan de kinderen even later tegen het hekje aangeleund, terwijl ze elkaar nieuwsgierig opnemen.

“Dus jij woont nu in dat huis”, stelt het meisje vast. “Vind je het hier leuk?”
“Leuk?” Job heeft nou niet het gevoel dat dàt het juiste woord is maar voor hij de kans krijgt te vertellen wat zijn idee over deze plek is heeft het meisje twee repen chocola met hazelnoten tevoorschijn gevist. En aangezien chocolade met hazelnoot Jobs lievelingssnoep is houdt hij zijn mond, peutert het zilverpapier van zijn reep, breekt er een stuk af en steekt het in zijn mond. “Dit”, denkt hij genietend, “is het eerste fijne moment van de dag”.

4.

De zon weerkaatst oranjerood in de ramen van het huis. Het is al schemerig wanneer Job een laatste stukje hazelnoot uit een kies peutert.
“Weet jij hoe laat het is?” vraagt hij aan het meisje, maar hij krijgt geen antwoord. Hij kijkt om zich heen en nog eens, dan nog een keertje. Hij ziet haar niet. Hoe kan dat nou? Heeft ze zich verstopt? Waar is ze gebleven?
Hij houdt zijn adem in en luistert… Niks. Hij hoort helemaal niks. Besluiteloos schuifelt hij met zijn schoennen in het zand en schopt tegen een steentje.
“Hoi”, klinkt een bekende stem en waar eerst niets te zien was is nu dat wonderlijke meisje weer, ze zit op een oude roestige damesfiets met een rieten boodschappenmand boven het voorwiel. Haar blote voeten in lichte sandalen heeft ze stevig op de grond gezet.

Ze kijkt een beetje bezorgd: “ben je geschrokken? Ik had gedacht dat je nog wel even door zou slapen en ik wilde je verrassen”.
“Slapen”, zegt Job beledigd, “ik heb helemaal niet geslapen, ik heb alleen maar… eh…”.
Hij kijkt onthutst: het is al helemaal donker, zó lang kan hij toch niet over die reep hebben gedaan? Maar eerlijk gezegd herinnert hij zich alleen maar dat de eerste hap hem zo’n tevreden gevoel gaf… “Misschien heeft ze wel gelijk”, denkt hij maar echt vertrouwen doet hij het niet.
“Zal wel”, mompelt hij en haalt zijn schouders op. En dan, om zich een houding te geven, “wàt een fiets, weet je zeker dat ie het nog doet?”
“Owowoh, hi hi”, lacht het meisje, “moet jij maar eens zien!” Ze springt op de pedalen en voor Job het in de gaten heeft is ze al weer bijna uit zicht, maakt een zwierige draai en landt met beide voeten op de grond, haar neus zowat tegen die van de jongen.
“Nou? Proberen?”
Dat wil Job niet op zich laten zitten, hij pakt de fiets, klemt zijn handen stevig om het stuur en met één voet op een pedaal zet hij zich stevig af…
Hij komt geen meter vooruit! Erger nog, de fiets komt geen millimeter van de plaats waar hij staat!
Hij geeft het oude ding terug, zijn gezicht één groot vraagteken. “Wie ben je?”, vraagt hij weer maar hij krijgt het zelfde antwoord dat hij al eerder heeft gehad: “geheimen en geheimen en wat de één niet weet…”.
“Ja, ja, je weet maar nooit, dat weet de ander misschien wel maar…” wil Job een beetje kribbig verder gaan, maar hij krijgt de kans niet om uit te spreken.